

Sygn. akt II K 1521/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant: Anita Grunt

przy udziale Prokuratora Magdaleny Standerskiej

po rozpoznaniu w dniach 13.04.2016 r., 09.06.2016 r., 07.09.2016 r., 24.11.2016 r. sprawy

D. N. (1), syna Z. i B. z domu P.,

urodzonego dnia (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 sierpnia 2015 r. w G. kierował samochodem osobowym marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) pomimo orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 18.09.2013 r., sygn. akt II K 848/13 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat od dnia 26.09.2013 r. do dnia 26.09.2017 r.,

tj. o przestępstwo z art. 244 k. k.

I. oskarżonego D. N. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, że wyrok w sprawie o sygnaturze akt II K 848/13 został wydany przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku, czyn ten kwalifikuje z art. 244 k. k. i za to przy zastosowaniu art. 37 b k. k. na podstawie art. 244 k. k. w zw. z art. 34 § 1, § 1 a pkt 1, § 1b, § 2 k. k. w zw. z art. 35 § 1 k. k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 20 sierpnia 2015 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 i 3, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 718,72 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 240 złotych.

Sygn. akt II K 1521/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 sierpnia 2015 r. o godzinie 12.50 funkcjonariuszka Policji E. S., pełniąca na terenie dworca PKP G. Główny służbę w patrolu pieszym wraz z funkcjonariuszami Służby Ochrony Kolei - M. W. i Ł. K., zauważyła, jak kierujący samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) zatrzymał się i zaparkował w miejscu objętym zakazem postoju na

ulicy (...), naprzeciwko budynku dworca. W związku z tym funkcjonariusze podjęli interwencję. Po wylegitymowaniu kierowcą samochodu okazał się oskarżony D. N. (1). W czasie kontroli oskarżony oświadczył, że nie posiada prawa jazdy, ponieważ zostało mu ono zabrane za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. E. S. dokonała sprawdzenia oskarżonego w systemie i ustaliła, że obowiązuje wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczony na okres 4 lat wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 18 września 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 848/13, obowiązujący w okresie od 26 września 2013 r. do 26 września 2017 r. i poinformowała o tym fakcie D. N. (1), który przyznał, że faktycznie ma orzeczony sądowy zakaz i nie powinien prowadzić pojazdu. Za popełnione wykroczenie niezastosowania się do znaku zakazu D. N. (1) został pouczone, po czym mężczyznę zatrzymano i przewieziono do II Komisariatu Policji w G..

Dowód: zeznania świadka E. S. – k. 11 – 12 zbioru C, k. 41; zeznania świadka M. W. – k. 41 – 42; protokół zatrzymania osoby – k. 2 załącznika nr 1 do a/o; odpis wyroku – k. 18 – 19 załącznika nr 1 do a/o; częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 24 – 25 załącznika nr 1 do a/o, k. 32

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony D. N. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że wiedział, że miał zakaz, ale nie wiedział kiedy mu się skończył, sądził, że już się skończył. Nie miał tylko prawa jazdy, gdyż nie podszedł do dodatkowego egzaminu. W dniu 20 sierpnia 2015 r. potrzebował szybko podjechać na dworzec, bo umówił się z właścicielem mieszkania i miał mu zapłacić zaległy czynsz za wynajem mieszkania, bał się, że go wyrzuci. Oskarżony podał, że nie miał żadnego kierowcy, a musiał pojechać, więc wziął samochód kolegi D. K., który parkował pod jego domem. Dzwonił do kolegi i pytał, czy może pożyczyć samochód, on mu pozwolił, bo nie wiedział, że nie ma prawa jazdy. D. N. wyjaśnił, że nikomu o tym nie mówił, nie było czym się chwalić. Gdy podjechał na dworzec, zatrzymał się na przejściu dla pieszych, by przekazać pieniądze przez otwarte okno. W tym momencie podeszła do niego policjantka, która kazała mu zjechać na bok i wylegitymowała go. Wtedy dowiedział się dokładnie, że ma jeszcze zakaz prowadzenia pojazdów. Oskarżony wyjaśnił, że ma pracę, która nie wymaga prawa jazdy, był to pierwszy raz, gdy pojechał mimo zakazu. Dodał, że jest mu bardzo przykro, że zrobił takie głupstwo i wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze.

wyjaśnienia oskarżonego – k. 24 – 25 załącznika nr 1 do a/o

W postępowaniu przed Sądem oskarżony D. N. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie miał świadomości, że ma zakaz, wiedział, że kiedyś miał, ale był pewny, że już się skończył. Nie zrobił tego umyślnie, gdyby wiedział, że ma zakaz, to nie wsiadłby do samochodu. Nie jeździ samochodami, to była jedna wyjątkowa sytuacja.

wyjaśnienia oskarżonego – k. 32

W toku postępowania sądowego oskarżony został poddany badaniu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej opinii sądowo – psychiatrycznej zgodnie stwierdzili, że nie jest on chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. U badanego rozpoznano osobowość nieprawidłową z odchyleniami w sferze charakteru oraz zespół zależności alkoholowej (w wywiadzie). W odniesieniu do zarzucanego mu czynu biegli zgodnie uznali, że D. N. (1) nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. W aktualnym stanie zdrowia psychicznego oskarżony może uczestniczyć w czynnościach procesowych i jego stan psychiczny pozwala na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna – k. 46 – 47

Oskarżony D. N. (1) był uprzednio trzykrotnie karany przez Sąd:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 1 grudnia 2008 r. w sprawie o sygnaturze akt X K 866/08 za przestępstwo z art. 178 a § 1 k. k. na karę grzywny;

2. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 24 lutego 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 220/11 za przestępstwo z art. 286 § 1 k. k. na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz karę grzywny;

3. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 19 września 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 848/13 za przestępstwo z art. 178 a § 1 i 4 k. k. na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Dowód: dane o karalności – k. 32 – 34 załącznika nr 1 do a/o, k. 36 – 38, 70 – 72; odpis wyroku - k. 18 – 19 załącznika nr 1 do a/o

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków E. S., M. W., a także na podstawie ujawnionych w toku rozprawy dokumentów w postaci protokołu zatrzymania osoby, danych o karalności, odpisu wyroku, opinii sądowo – psychiatrycznej oraz częściowo na podstawie wyjaśnień oskarżonego, w zakresie w jakim zostały one uznane za wiarygodne. W ocenie Sądu, dowody te łączą się w spójną i logiczną całość, pozwalając ustalić stan faktyczny w niniejszej sprawie.

Podstawy dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie w żadnym zakresie nie dał dokument w postaci protokołu kontroli osobistej. Dokumentuje on bowiem czynność procesową, która nie doprowadziła do ujawnienia żadnych rzeczy ani osób, które miałyby wartość dowodową przy rozstrzygnięciu kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego w ramach postawionego mu w niniejszej sprawie zarzutu.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd natomiast opierał się na pozostałych dokumentach ujawnionych w trakcie przewodu sądowego, w postaci protokołu zatrzymania osoby, danych o karalności, odpisu wyroku. Nie budzą one bowiem żadnych wątpliwości, co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Nadto zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, przy zachowaniu wymogów przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa. Podkreślić również należy, że żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania prawdziwości, ani wiarygodności żadnego z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy.

Sąd w pełni dał wiarę opinii sądowo – psychiatrycznej wydanej w niniejszej sprawie na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego. Opinia ta jest bowiem jasna, pełna i nie budzi wątpliwości co do wiedzy i bezstronności sporządzających ją biegłych. Została ona wydana przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy oraz na podstawie badań sądowo – psychiatrycznych. Biegli zawarli w niej szczegółowe sprawozdanie z przeprowadzonych badań oraz uzasadnili swoje wnioski odnośnie stanu psychicznego oskarżonego w inkryminowanym czasie oraz w chwili badań.

Jako w pełni wiarygodne ocenił Sąd zeznania E. S. i M. W. – funkcjonariuszy, którzy w dniu 20 sierpnia 2015 r. o godzinie 12.50 na ul. (...) w G., pełniąc służbę w patrolu pieszym, podjęli interwencję w stosunku do D. N. (1) prowadzącego samochód marki R. (...) o nr rejestracyjnym (...) z uwagi na naruszenie przez niego zakazu parkowania. Zeznania tych świadków były wzajemnie spójne, konsekwentne i logiczne w toku całego postępowania, a ponadto znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności w postaci dokumentacji sporządzonej w związku z zatrzymaniem oskarżonego. Sąd miał na uwadze również, że świadkowie ci są osobami obcymi dla oskarżonego, niezainteresowanymi wynikiem niniejszego postępowania, a z niniejszą sprawą zetknęli się w ramach wykonywanych obowiązków służbowych. Z racji wykonywanego zawodu mają oni świadomość znaczenia zeznań w procesie i konsekwencji złożenia zeznań nieprawdziwych.

Wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał za wiarygodne jedynie częściowo, w zakresie, w jakim znajdują one potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym. W oparciu o wyjaśnienia oskarżonego poczyniono ustalenia faktyczne wyłącznie co do okoliczności bezspornych w sprawie, tj. co do faktu prowadzenia przez D. N. (1) w dniu 20 sierpnia 2015 r. samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej. (...) oraz co do tego, że oskarżony w

inkryminowanym czasie nie posiadał uprawnień do prowadzenia pojazdów. W pozostałym zakresie Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, uznając, że stanowią one przyjętą przez niego linię obrony. W szczególności za niewiarygodne uznał Sąd twierdzenia D. N. (1), iż wiedział on, że miał orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, ale nie wiedział, do kiedy zakaz ten obowiązuje, sądził, że już się skończył. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie pozostają w całkowitej sprzeczności z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, w szczególności w postaci zeznań świadków E. S. i M. W.. E. S. zeznała, że po tym, gdy po sprawdzeniu w systemie ustaliła, że wobec zatrzymanego kierowcy obowiązuje orzeczony przez Sąd zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych i poinformowała o tym fakcie oskarżonego, on przyznał, że faktycznie ma orzeczony sądowy zakaz i nie powinien prowadzić pojazdu (k. 41). Dodała również, że oskarżony nie był zaskoczony, gdy poinformowała go o obowiązującym wobec niego zakazie prowadzenia pojazdów. Również M. W. zeznał, że zatrzymany mężczyzna oświadczył, że ma orzeczony sądowy zakaz prowadzenia pojazdów (k. 42). Natomiast co do twierdzeń oskarżonego, że nie wiedział on do kiedy obowiązuje orzeczony wobec niego zakaz (którą to okoliczność potwierdzili również wymienieni wyżej świadkowie), podkreślić należy, iż z punktu widzenia odpowiedzialności za zarzucany mu czyn z art. 244 k. k. istotne jest, czy oskarżony wiedział, że zakaz obowiązuje wobec niego w dniu prowadzenia pojazdu (tj. w dniu 20 sierpnia 2015 r.), a nie - czy wiedział dokładnie do kiedy (do jakiej konkretnie daty) ten zakaz wobec niego obowiązuje. Zdaniem Sądu, D. N. (1) w inkryminowanym czasie miał pełną świadomość, że orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych nadal obowiązuje. Z akt sprawy II K 848/13 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku wynika, że wyrok wydany w tej sprawie dnia 18 września 2013 r. zapadł na skutek uwzględnienia przez Sąd wniosku o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 § 1 k. p. k. Tak więc w toku postępowania przygotowawczego w tej sprawie D. N. (1) wyraził zgodę na wymiar kary i środków karnych zaproponowany przez Prokuratora, w tym na orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Oskarżony wprawdzie nie stawiał się na posiedzeniu w przedmiocie wydania wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy w sprawie II K 848/13, jednak nie cofnął swojej zgody na wydanie wyroku skazującego w tym trybie i orzeczenie uzgodnionej z nim kary i środków karnych, nie składał także apelacji od tego wyroku. Wobec powyższego uznać należy, że D. N. (1) miał pełną świadomość, że środek karny w postaci zakazu prowadzenia przez niego wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat orzeczony wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygnaturze akt II K 848/13 skazującym go za czyn z art. 178 a § 1 i 4 k. k. popełniony w dniu 4 marca 2013 r., obowiązywał będzie do roku 2017, a zatem wiedział, że obowiązywał on również w dacie czynu przypisanego mu w niniejszym postępowaniu (tj. w dniu 20 sierpnia 2015 r.). Jedynie na marginesie należy w tym miejscu przypomnieć, że strona podmiotowa występku określonego w art. 244 k. k. polega na umyślności w formie zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego (postanowienie SN z dnia 5 lutego 2009 r., II KK 254/08, KZS 2009, z. 6, poz. 25).

W świetle zebranych materiału dowodowego wina i sprawstwo oskarżonego D. N. (1) co do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budziła wątpliwości. Zdaniem Sądu pewnym jest to, że w dniu 20 sierpnia 2015 r. w G. kierował samochodem osobowym marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) pomimo orzeczonego przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku wyrokiem z dnia 18 września 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 848/13 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat od dnia 26 września 2013 r. do dnia 26 września 2017 r., wyczerpując znamiona przestępstwa z art. 244 k. k.

Zgodnie z art. 244 k. k. karze do 3 lat pozbawienia wolności podlega m.in. ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów. Jak wskazuje się w piśmiennictwie, przedmiotem ochrony przepisu art. 244 k. k. jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, co przejawia się m.in. w tym, że orzeczenia sądu są wykonywane we właściwy sposób. Strona podmiotowa występku określonego w art. 244 k. k. polega na umyślności w formie zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego (postanowienie SN z dnia 5 lutego 2009 r., II KK 254/08, KZS 2009, z. 6, poz. 25).

Przy wymiarze kary Sąd oparł się o dyrektywy z art. 53 k. k. Sąd miał przy tym na względzie stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony, stopień jego zawinienia. Sąd kierował się przy tym celami zapobiegawczymi i wychowawczymi przypisanymi karze, a także okolicznościami związanymi z kształtowaniem

świadomości prawnej społeczeństwa, w szczególności koniecznością uświadomienia, że za przestępstwa tego rodzaju spotyka sprawcę surowa kara.

Jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kary Sąd potraktował uprzednią wielokrotną (trzykrotną) karalność oskarżonego, aczkolwiek Sąd miał na uwadze, że nie był on karany za przestępstwa podobne. Sąd miał na względzie również fakt, iż prowadząc w inkryminowanym czasie pojazd mechaniczny oskarżony nie tylko wypełnił znamiona przestępstwa z art. 244 k. k., ale również dopuścił się wykroczenia niezastosowania się do znaku zakazu, za które został ukarany pouczeniem.

Jako okoliczność przemawiającą na korzyść oskarżonego Sąd potraktował fakt, iż prowadzi on ustabilizowany tryb życia, pracuje zawodowo na podstawie umowy o pracę na czas określony (k. 77).

Mając powyższe na względzie, Sąd - przy zastosowaniu art. 37 b k. k. - wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Zdaniem Sądu, kara taka jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia zawinienia i postawy oskarżonego oraz spełnia należycie wymogi prewencji ogólnej i szczególnej.

Należy zauważyć, że przypisany oskarżonemu czyn z art. 244 k. k. zagrożony jest wyłącznie karą pozbawienia wolności w wymiarze do 3 lat. Zdaniem Sądu, mając na uwadze wszystkie opisane powyżej okoliczności obciążające, a w szczególności fakt, iż D. N. (1) był już uprzednio dwukrotnie karany na kary pozbawienia wolności (w wymiarze 2 lat i 1 roku), orzeczenie wobec niego – przy zastosowaniu art. 37 a k. k. – wyłącznie kary grzywny bądź ograniczenia wolności nie spełniłoby należycie celów kary, wzbudzając w sprawcy poczucie bezkarności. Odnośnie natomiast ewentualnego orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, należy przypomnieć, że zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 69 § 1 k. k. – sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności, który to warunek nie jest spełniony w odniesieniu do D. N. (1).

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie oraz obciążył go kosztami sądowymi w całości, nie znajdując podstaw do zwolnienia go z tego obowiązku.